

J. C. Philpot in zijn brieven over de Doop

J.C. (Joseph Charles) Philpot in zijn brieven over zijn eigen Doop

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven

Brief aan Dhr. J. Parry te Allington, 29-8-1835

Gij spreekt over het dopen. Maar desaangaande ben ik vol twijfel en vrees. Vooreerst gevoel ik, dat mijn rampzalig ongeloof, zondigheid, hardheid des harten, afkerigheden, onkunde van Christus, en menigvuldige verdorvenheden als zoveel machtige beletselen mij in de weg staan. Ten tweede is mijn arm, zwak, broos, waggelend, gevoelig lichaam oorzaak van menige aanvallen. Doch wanneer ik Jezus aan de andere zijde van het water zag staan, zou ik er mij toch bepaald aan wagen er door te gaan. Het komt mij voor, dat de gunstigste gelegenheid van het warme weer dat wij gehad hebben, nu voorbij is. En ik voeg er bij, dat zo ik mij nog dit jaar aan die ordinantie zal onderwerpen, het niet in de herfst moet plaats hebben. De 13e September zal de laatste Zondag zijn dat het zal kunnen geschieden, en ik verzeker u, dat ik dankbaar zal zijn er met een verkoudheid af te komen. Ik wilde de Heer Warburton vragen mij te dopen, want indien het gebeurt, dan wens ik het door geen andere gedaan te hebben. Indien hij dan de 13 September komen kan, zo wil ik, onder bekwaammaking des Heeren, het voorbeeld volgen van het grote Hoofd der Kerk, gaande door de wateren der Jordaan. Gij zult de heer Warburton wel onmiddellijk willen schrijven en hem tot dat doel uitnodigen, en meteen hem verzoeken om te prediken, dewijl ik het op die dag niet zal kunnen doen. Ik hoop evenwel dat de gemeente in generlei opzicht menen zal, dat mijn betrekking tot haar daarmee veranderen zal. Ik blijf steeds niets anders dan een hulp, die zich bereid verklaart te gaan en te blijven zolang wij wederkerig elkaar zullen passen. Ik gevoel dagelijks meer en meer de arglistigheid en Goddeloosheid van mijn bedrieglijk hart, en de ellendig geruïneerde staat waarin ik mij van nature en door de praktijk bevind. Ik gevoel mij ten enenmale onwaardig een christen genoemd te worden, en gerekend onder degenen, die het Lam volgen. En ik wil mijzelf niet bewieroken in enige kerk, noch verheffen bij enig leraar of christen, als of ik iets ware. Ik ben bereid de laagste plaats in te nemen; en wie ook mijn christendom moge betwijfelen, die doet hetzelfde wat ik bestendig doe.

Brief aan Dhr. Brookland, 23-9-1835

Ruim een week geleden had ik het voorrecht de dierbare Heere te volgen door de wateren des doops, en nooit had ik zulk een gevoelig besef van mijn onwaardigheid, dan op die dag. Het behaagde Hem mij te bewaren voor het minste vatten van koude, en mij meer vrijmoedigheid te geven bij het ingaan in Zijn graf der wateren, dan ik had durven verwachten vanwege mijn veelvuldige lichamelijke en geestelijke verzoeken en oefeningen. De heer Warburton predikte, en doopte mij met de grootste plechtigheid, zalving en liefde.

J. C. (Joseph Charles) Philpot in zijn brieven over de Doop

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven

Briefpassage aan Dhr. Parry, 21-10-1837

Te Nottingham zijn ze van gevoelen, dat de Evangeliedienaars het aan God over te laten hebben, om het kaf van de tarwe te wassen. S. heeft tegen de doop gepredikt, en heeft openlijk zes kinderen besprengd. Zij willen, dat ik wederom naar Nottingham zal gaan, maar ik denk daaraan niet te voldoen ter oorzaak van S.' dwalingen en spreken tegen de doop. Ik zou mij evengoed met de vrijen wil kunnen verenigen als met de kinderdoop. Ofschoon ik er zelden over spreek, kan ik toch niet dulden dat er tegen den doop gesproken wordt, als zijnde een deel van dat geloof, dat de heiligen overgeleverd is. Ik hoorde nooit enige bewijsgrond tegen de doop ingebracht, die wat te betekenen had. S. dacht dat de moorman besprengd werd, omdat hij zich niet kon voorstellen, dat deze met zijne natte klederen zou voortgereden zijn. De schatmeester van de Koningin Candace had geen wisselkleed, zelfs geen valies.

Briefpassage aan zus Fanny Philpot, 16-10-1839

Het moet u wel een beproeving geweest zijn te weigeren om als volmacht voor Mej. W. op te treden. Niettemin handelde gij volkomen naar recht, om niet te doen waar uw geweten bezwaar tegen had. En waarlijk, hoe kon gij voor uzelf of anderen beloven, dat het kind al de geboden zou houden, en al zulke beloften volbrengen als er door de getuige bij de doopvont worden afgelegd? Het zou een ontzaggelijke spotternij voor u geweest zijn, met een verlichte consciëntie zulke beloften te doen, als gij weet dat niemand, en bijzonder geen onwedergeboren mens, kan volbrengen. Mocht de Heere bij toeneming uw geweten teder maken en houden, u steeds aan Zijn gezegende voeten brengen, en u bewaren van in hart en leven van Hem af te wijken. Nadat de kinderen Israëls de Dode Zee waren doorgegaan, vergaten ze aldra Zijn werken, en hun volgende stap was een afgod te maken en zich daarvoor neder te buigen.

Briefpassage aan Dhr. Isbell, 9-1-1840

Gij vraagt mij, hoe ik overtuigd werd van de doop der gelovigen? Ik zou niet weten iets toe te voegen aan hetgeen ik daaromtrent heb geschreven. Toen het onderwerp eerst post vatte in mijn gemoed, wendde ik mij in vijandschap daarvan af, aangezien het mij was alsof een man, met een zaag in zijn hand gereed stond om mijn appelboom om te houwen, die gouden appels droeg. Zoveel was mij duidelijk, dat als de doop van de gelovige de enige Schriftuurlijke was, ik moest breken met een stelsel, dat zich op de kinderdoop of besprenging grondt. Doch ik had er noch neiging toe noch geloof voor, temeer daar mijn gezondheid maar redelijk was en mijn gehele inkomen uit de gevestigde kerk kwam. Evenwel zag ik in, dat de Schrift geen andere doop beveelt noch er een voorbeeld van geeft; waar nog bij kwam een gezicht van de ontzaggelijke spotternij van de dienst der Engelse kerk in het besprengen der kinderen, aan welken ik gelukkig steeds ontkwam, omdat ik een hulpprediker had, die dat zowel als alle ander vormelijk werk verrichtte. Omtrent die tijd waren er ook van mijn vrienden, die zich van de Staatskerk afscheidten en gedoopt werden, en dewijl ik in gelijke vriendschapsbetrekking met hen bleef verkeren en wij nogal eens dit onderwerp bespraken, werden mijn overtuigingen steeds sterker, totdat zij eindelijk alle banden en boeien overtroffen, en mij uit Babylon deed gaan.

Omstreeks zes maanden, nadat ik de Staatskerk verlaten had, werd ik door de heer Warburton gedoopt, en heb er sindsdien nooit aan getwijfeld of het een Evangelische ordinantie is, schoon ik er geen trek toe heb om er een Schibboleth van te maken, of het tot een verheven

plaats van mijn bediening te stellen. De wijze waarop zoveel Baptisten daarover handelen staat mij tegen, want het schijnt hun alles in allen – en het grote keerpunt te zijn; en daarom merk ik het liever aan als een bevel, dat uit Goddelijk onderwijs en liefde moet gehoorzaamd worden. ‘Indien gij Mij lief hebt, zo bewaart Mijn geboden.’ Doch sommigen van mijn liefste vrienden en beste hoorders zijn geen baptisten, en dat is geen hefboom nog struikelblok tussen onze vriendschap en liefde.

Niettemin kan ik de heer Triggs noch wijlen Mr. Fowler toegeven, dat het een onverschillige zaak is, of in onze ijver voor geestelijke wezenlijkheid zulk een duidelijk bevel des Heeren maar ter zijde te stellen, en de handelingen van Zijn Apostelen tot niets betekenende dingen en schaduwen te verlagen. Jezus is de Wetgever van Zijn uitverkorenen, en wie Zijn bevelen minachten vereren Hem weinig. In Matth. 5:19 lezen wij een ontzaggelijk woord, en gij mocht wel bedacht zijn op het verschil, dat er bestaat tussen overtreding door zwakheid, en het verzuimen door minachting of verachting door verharding des harten. En ik meen te mogen zeggen, dat gij de scherpe snede van dat genoemd vers zult gevoeld hebben, in die uitdrukking: ‘En de mensen alzo zal geleerd hebben.’ De gedachte is mij wel eens tot troost geweest, dat welke mijn overtredingen ook mogen geweest zijn, ik de mensen toch zo niet geleerd heb, en heb nimmer enige afwijking van het enge en nauwe pad gerechtvaardigd hetzij voor mijzelf of anderen. En hier stel ik een groot verschil tussen de tegenstanders van de doop en de verachters ervan.

S. heeft er tegen gepredikt, en ik geloof dat hij de doop der gelovigen belachelijk voorstelde. Daarom wilde ik de gelegenheid om met hem te corresponderen niet voorbij laten gaan, zonder hem zijn dwaling onder ogen te brengen. Dit heeft wederzijds een warme discussie tot gevolg gehad, en als ik in mijn antwoord hem voorstelde, dat ik misschien éénmaal per jaar over de doop van de kansel spreek, dan kon hij niet verstaan, hoe ik daarin getrouw geacht kon worden, terwijl ik hem tegenstond als die dezelve verloochent. Hij zag het onderscheid tussen het blind zijn voor, en tegenstaan van, een waarheid niet in. Had gij bijv. over het onderwerp gezwegen, ik zou het niet te berde gebracht hebben; maar had gij het bestreden, ik zou het verdedigd hebben, en ik zou menen, dat dit onderscheid zeer verstaanbaar is.

Als uw kerk niet baptistisch is, dan zult gij ondervinden, dat het spreken over de doop alles in vlam zal zetten, en een oorzaak van twist blijkt te zijn. Maar ik wil niet, dat gij het verkleind voorstelt, wanneer de Heere het op uw ziel geboden heeft, en de krachtigste preek die gij erover preken kunt, zou zijn om uzelf aan de doop te onderwerpen. Niettemin zou de storm ook het oude kaf kunnen uitwannen, met hetwelk u ongetwijfeld zeer bezet bent, dan uzelf wenst en weet. Gij hebt waarschijnlijk wel eerder opgemerkt, dat de oude leden van de kerken gewoonlijk niet de meest geestelijken of leerzaamsten zijn, en dat onze eerste hoop en verwachting gevestigd is op hen, die de Heere ons als zegelen op onze bediening gaf. En gij zult ondervinden, dat de doop meer ergernis geeft aan de oude leden dan uw andere prediking, omdat het een meer voelbaar punt is en het voor hen de verkenningsplek is, van waaruit zij hun geschut stellen tegen wat zij noemen: uw bitteren geest enz. Dat het u daarom een keerpunt zij; en nochtans zij het zo niet voorgesteld, maar enkel als een waarheid door de Heere geleerd.

Briefpassage aan Dhr. Parry, 12-3-1840

Vriend * zal bij mij niet bevinden, dat ik in het openbaar noch in het verborgen van den Doop een oorzaak van strijd maak. Word ik aangevallen dan zoek ik mijzelf te verdedigen, en wanneer men mij verantwoording afvraagt geef ik ze; maar ik wens nimmer een geschil

op te werpen of nodelozen strijd uit te lokken. Kan vriend Dredge zeggen, dat ik hem afsneed, omdat hij niet Baptist is? Kan hij aanwijzen, dat ik den heer Wild en anderen meer genegen was? Kan hij zich een enkele leerrede of toespraak, van den kansel of op enige andere wijze bijbrengen, waarin ik den niet-baptisten veroordeelde? Ik geloof, dat zoo ik ooit feilde, het meer aan den anderen kant was. Hij heeft daarom geen reden te zeggen dat ik hem afsneed. Ik heb een vaste overtuiging aangaande die zaak, reeds voor dat ik hem kende, en voor dit geloof meen ik Schriftuurlijke gronden te hebben. Zo hij kan, hij mag ze omverwerpen; maar als hem dat niet mogelijk is, dan zal hij wel doen den raad van Gamaliël op te volgen. (Hand. 5:39). Wanneer ik de wereld kon doorgaan met hier iets van de waarheid af te nemen, en daar een hoek af te ronden, dan zou ik mij van vele pijlen uitwendig bevrijd zien. Een getrouw man gelijk hij zou niet over trouweloosheid klagen. Indien hij of iemand anders met zachtmoedigheid of wijsheid mij kan aantonen, dat mijn bewijsredenen vals zijn, dat zij het doen; maar laten zij ophouden de waarheid tegen te staan, omdat zij hen afsnijdt. Ik hoop niettemin, dat zijn oog en hart met heilige olie gezalfd zal worden, en dat zal hem in rechte paden leiden. Het verblijdt mij, dat onze hooggewaardeerde vriendin Mej. Wild niet boos is door mijn aantekening over de engere (Stricte) gemeenschap; ik houd mij verzekerd, dat zij mij waardiger is dan duizend slechte Baptisten.

Briefpassage aan Dhr. Tips te Rotterdam, 30-10-1857

Op die tijd liet mijn gezondheid veel te wensen over, ik was zonder enige bezitting, en had ook geen uitzicht op iets; maar evenals Abraham ging ik uit op de roeping Gods en mijn consciëntie, niet wetende waarheen, en door rijke genade werd ik gesterkt, met Mozes de versmaadheid van Christus meerder rijkdommen te achten dan de schatten van Egypte. Niettemin werd mij, als antwoord op de gebeden van een geestelijke vriend, al spoedig een deur geopend om buiten de Staatskerk het Evangelie te prediken, en sindsdien heb ik een bediening onder de Particuliere Baptisten, - een Godsdienstige benaming in ons land gegeven aan degenen, die vasthouden aan de doop - d. i. indompeling, zoals gij het woord doop en dopen in uw overzetting terecht heb behouden - der gelovigen alleen, en evenzo dat het Avondmaal des Heeren overeenkomstig Apostolisch gebruik, beperkt blijft tot de gedoopte gelovigen, zich houdende aan de leerstellingen die gemeenlijk genoemd worden de leer der genade, en die zoo duidelijk geformuleerd zijn door uw vaders in de Synode te Dordrecht.

Briefpassage aan Dhr. Grace, 18-6-1859

Het is zeer jammer, dat degenen, die den doop tegenstaan, zulk een hoge vlucht nemen. Zeer zelden gevoel ik lust en begeerte iets over dit onderwerp te zeggen, - niet, omdat ik desaangaande in twijfel ben of dat niet vasthoud, maar dewijl het mij toeschijnt, dat er veel gewichtiger zaken te verkondigen zijn, en in welke het leven en de kracht der Godzaligheid bestaat. Gods volk, en bijzonder zij die onder beproeving en oefeningen zijn, hebben vaster spijs voor hun zielen nodig, en velen van hen gaan gebogen onder verzoeking en droefheid. Dezulken begeren datgene te horen, wat hun harten een gezegende balsem is, en alles behalve Christus en Zijn bloed in zijn gezegende kracht en uitwerking, is in hun beschouwing van geen waarde. Inzettingen er regels zijn goed op hun plaats, doch zij mogen nooit de voorrang innemen boven dat ééne nodige, de Zaligmaker en Zijn volbrachte werk, en de onderwijzing des Heiligen Geestes, waardoor Hij gekend wordt.

Biefpassage aan Dhr. Leigh, 14-2-1862

Nu al de dingen mogen wel goed overwogen worden, en uitgebreid voor den Heere, en niet weer opgenomen tenzij het Hem behaagt te leren en te leiden. Het voorrecht om lid van een Evangelische kerk te zijn, is waarlijk groot. Het is een grote eer in het openbaar den naam van Christus te belijden, aan Zijn tafel aan te zitten, en verenigd te zijn in gezelschap met degenen, die God vrezen en voor Hem wandelen in het licht van Zijn aangezicht. Doch naarmate de grootheid van het voorrecht, is de noodzakelijkheid om elke stap door de Heere zelf geleid te worden. Niets is gemakkelijker dan zich te laten dopen en met een kerk zich te verenigen. Het wordt door honderden gedaan, wiens Godsdienst geheel en alleen in het vlees bestaat. Maar een geestelijk mens kan in zulk een vleselijke weg zich niet voorwaarts bewegen; en wanneer hij het moge doen, zal hij van achteren niets anders vinden dan slavernij en veroordeling.

Gij zult, en terecht, denken, dat ik u in deze zaak weinig van nut ben. En dat is zo, omdat ik zou wensen, dat de Heer alleen u moge leiden. Uit hetgeen ik in het eerste gedeelte van deze brief schreef, zou men kunnen denken, dat het bij mij weinig van betekenis is wat een Kerk van Christus is, of dat het wel recht is voor een christen om er lid van te worden. Doch hiermee zou men mijn bedoeling zeer misvatten. Inderdaad, juist het tegenovergestelde. Omdat ik een zodanige beschouwing van de kerk heb, en van de zegen om onder Goddelijke onderwijzing lid van haar te zijn, schreef ik zoals ik schreef. Niet uit onverschilligheid, maar uit inzicht van het geestelijk karakter van de gehele zaak, ontstaan zoveel moeilijkheden in mijn gemoed. Als bewijs hiervan kan dienen, dat ik in mijn bediening schier nooit de Doop of een Evangeliekerk aanroer, niet dat ik het minder vasthoud dan die Leraars, die er altijd over spreken, maar ik wens, dat de Heere zelf Zijn volk er toe brengt om het voor zichzelf te zien, en overreed te zijn door Zijn eigen liefelijke en onoverwinnelijke kracht.

J.C. (Joseph Charles) Philpot over het bedienen van de Doop in zijn gemeenten

overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven

Briefpassage aan Mej. Philpot, zus Fanny, 28-10-1840

Het spijt mij, dat sommigen uwer zich hebben gestoten aan mijn uitstellen van het dopen en de formering ener gemeente. Ik wacht op bouwstof eer ik begin. Er zijn hier velen, naar ik geloof levende zielen, maar die te weinig bevorderd zijn tot den doop; en wat mijzelf betreft, ik geloof niet met enige veiligheid voor mijzelf te kunnen dopen, aangezien de indompeling zo lang in koud water een gedeeltelijk blootstellen is van mijn lichaam aan die koude, welke mij waarschijnlijk zeer nadelig zou wezen. Doch onderscheidenen hebben hun begeerte om gedoopt te worden te kennen gegeven. Het volgend jaar verwacht ik de heer Warburton, die waarschijnlijk gevraagd zal worden om de doop te bedienen, gelijk hij hier tevoren deed. Met te wachten bedoel ik dus niet het te vertragen of af te stellen. Een begin is er alreeds gemaakt, dewijl Warburton in het vorige jaar hier twee van mijn hoorders doopte, die leden der gemeente zouden zijn zodra zij gevestigd werd. De vorming ener gemeente zal veel moeite met zich brengen. De satan zal de hete as van hoogmoed, jaloezie, haat, wantrouwen en strijd aanblazen, en de liefde zal schier niet sterk genoeg zijn om de vlammen, die voortkomen, te verduren. Waar ik ook geweest ben, overal vond ik het moeilijk. Te A. schijnt

een mijner warmste vrienden en waarschijnlijk meest trouwe hoorders, thans geheel van mij vervreemd te zijn, omdat ik de strengere (stricte) gemeenschap in de Gospel Standard verdedigd heb. Ik hoop evenwel nooit de waarheid op te geven, wiens vriendschap het mij ook moge kosten; noch mij te bekommeren over ironies of toelaching in het verdedigen van het Evangelie. Gij moet menig hard woord en onvriendelijke bejegening verwachten, zowel van de belijders der waarheid als van de wereld. In het eerst zijn wij niet altijd daartoe bereid, en ook niet bekwaam om te dragen. Smaad en afstoting verwachten wij van de wereld en de vijanden der waarheid, maar van degenen, die belijden tot het volk van God te behoren, stellen wij ons zo weinig die onvriendelijkheid voor, als wij ons bereid gevoelen om ze te dulden. Maar hoe pijnlijk ook voor het vlees, toch werken al deze dingen mee tot ons geestelijk goed. Zij drijven de ziel meer eenvoudig en ernstig tot den Heere, spenen aan de afgoden en trekken de ziel af van te leunen op Assyrië en Egypte, ondervindende dat het een steunen is op een gebroken rietstok, die de band doorboort.

Briefpassage aan Dhr. Tiptaft, 26-03-1849

Herinner u slechts D. C. van A., - hoe haar man, die 's morgens toen zij gedoopt zou worden, met het mes aan de deur stond om haar door te steken, en hoe zij van uit het venster heen ging, gedoopt werd, en zo wij hopen alles bestuurd werd ook ten zijne nutte. Mij kwam heden morgen een blad in handen, waarin ik een verhaal las van een arme vrouw, die veel overeenkomst had met de zaak van Mej. C. Mij dunkt, dat er veel afhangt van haar gemoedsstaat, welke leidingen zij ontwaart, welke beloften de Heere aan haar ziel heeft toepast, wat geloof en sterkte zij in beoefening heeft, hoe haar eigen geweten in de zaak spreekt. Het is uiterst moeilijk zekere regels te stellen, waarnaar in zulke zaken te handelen, want wat de een kan doen, vermag daarom de andere nog niet. Petrus, die eens zijn Meester verloochende, kon naderhand gekruisigd worden met het hoofd naar beneden. Nicodémus die eerst bij nacht durft komen, verstout zich later vrijmoedig in Pilatus tegenwoordigheid. Elia vliedt voor Izebel, en treedt Achab tegen in Naboth's wijngaard. David verslaat Goliath, en vlucht later voor Absalom. Dus, goede mensen handelen onderscheidelijk naarmate het geloof zwak of sterk is; en wij zouden het niemand durven aanraden op de golven der zee te wandelen, tenzij wij wisten, dat Petrus' Heere hem nabij en Petrus' geloof bij hem in oefening was. Ik wil dus graag verschoond blijven om te zeggen dat zij zo en zo moet handelen in deze moeilijke zaak. Wij gevoelen evenwel moed genoeg om te hopen, dat de Heere haar zal leiden, dewijl Hij haar Zijn beloften verzekerde.

Gisteren hadden wij hier een samenkomst in de Kerk. Twee kandidaten werden bereidvaardig aangenomen, Mej. B. uit M. en Mej. L. uit K. Beiden waren ons zeer welkom, maar bijzonder de laatste. O, hoe beminnelijk en krachtig sprak zij! Ik weet niet ooit zo verpletterd te zijn geweest onder het aanhoren van een bevinding, en ik verzeker mij, dat allen weenden. Ik wist niet, dat ik zulk een toehoorder had. Zij was en is een zeer diep beproefde vrouw; lichaamspijn, smartelijke verliezen, daarbij onlangs diep verarmd en vele zielesmartten hebben haar zeer vernederd; doch laatstleden werd zij zeer in haar ziel gezegend, en bijzonder voor een veertien dagen en de volgende dinsdag. Behalve dit laatste, genoot zij enige jaren geleden een rijke zielezegen. Ik geloof niet dat wij ooit een kandidate voor de gemeente hadden, die zo dadelijk deelde in het genot der zaken. Anderen mogen een even goede bevinding hebben, maar met die geur, zegen en kracht derzelve kwamen zij niet tot de gemeente. Het schijnt mij geheel te bemoedigen in het werk; zij wist te spreken van wat zij gevoelde onder deze en die predikatie, en hoe het haar bij bleef en wat het bij haar

wrocht en naliet vertelde zij zoo duidelijk en aannemelijk. Zij ondervond grote beproeving in haar opgaan naar het bedehuis, aangezien ze in haar huis veel tegenstand en in haar lichaam veel te lijden had. Acht of negen jaren lang was zij onder mijn hoorders.

S. heeft wederom veel aan hare ziel genoten. Zij meende te zullen sterven, doch gevoelde geen vrees. Zij had grote begeerte om u te zien. Sommige der vrienden, ik geloof ook J. C. onder hen, hebben haar ontmoet en denken goed over haar.

De getuigenis van Mej. L. heeft ons allen zeer bemoedigd. Mij dunkt, ik zou mij niet bekommeren om de sprake van honderden vijanden, wanneer de Heere zich verwaardigde zo het woord te zegenen.

Indien ik kan, hoop ik (D.V.) de drie kandidaten te dopen op 8 April. Mej. L sprak er over, dat zij u over de doop gehoord had. Welk een kracht is er in de waren Godsdienst, en wat kan daarmee vergeleken worden; maar hoe wordt hij door beproevingen en oefeningen verkregen! Mijn hart kleeft meer en meer aan de kracht. Buiten haar is alles niets waard, - slechts een vertienen van de munt, de dille en de komijn. Mej. B. van K. spreekt zeer hoog van den wandel en het leven van Mej. L.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 24-04-1849

De voorgaande dag des Heeren bediende ik hier den doop, en naar ik hoor, genoten de dopelingen grote zegen aan hunne ziel. Een derzelve genoot zoveel, dat zij den volgenden nacht niet kon slapen, en twee, drie dagen lang onophoudelijk God prees en loofde; zodat wij enig bewijs hebben, dat de Heere ons niet heeft verlaten, wat ook de mensen zeggen of vermoeden. Inderdaad, het betekent weinig wat de mensen zeggen of denken van ons, het zij voor of tegen ons. Indien God vóór ons is, wat doet het er toe wie tegen ons is? en als God tegen ons is, wat geeft het ons wie voor ons is? Mijn gemoed is hier veel meer dan vroeger. Alles roept luide: 'Onthoud u van mensen,' die noch van u noch van zichzelf een haar kunnen wit of zwart maken. Hoeveel beter is het, in plaats van des mensen toelaching te zoeken of zijn fronsels te vrezen, onze weg den Heere te bevelen, Zijne tegenwoordigheid en gunst te zoeken, Zijn wil begeren te kennen en te doen, en te leven en te wandelen in Zijn vrees! Welke ondersteuning bij beproeving, verlossing uit verzoeking, troost in verdrukking, onderwerping in krankheid of vrede bij de dood kan de mens ons geven? Welke blinde gelovige dwazen derhalve, om zoveel op het schepsel en zo weinig op de Schepper te zien.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 7-06-1849

Dinsdag middag kwam tot mij een vrouw, die een getrouw hoorder was sinds de kapel geopend is. Vele jaren geleden had de Heere haar ziel levend gemaakt en gezegend, maar in de laatste zeven of acht jaren was zij in een lauwe belijdenis, hebbende pas genoeg leven om zich te onttrekken aan de wereld, en staande te blijven onder hare zorgen en bekommernissen. Doch sinds de laatste maanden heeft de Heere andermaal Zijn hand tot haar uitgestrekt, en een krachtig en gezegend werk in haar ziel gewrocht, haar eerst brengende tot de diepste zelfverfoeing en droefheid over haren langdurige afgezakte toestand, en daarna Zijn genade en liefde aan haar ziel openbarende. Zij kon nauwelijks spreken vanwege aandoeningen, en loofde en prees den Heere voor Zijn barmhartigheden. Al was die zegen niet geheel aan de prediking verbonden, toch verzekerde zij, in de laatste tijd als met nieuwe oren te hebben gehoord; en het werk scheen als geholpen door het woord. D. V. zal zij in de volgende samenkomst voor de gemeente gesteld worden, en ik twijfel niet of

zij zal met blijdschap aangenomen worden, en ik hoop haar te kunnen dopen op mijn laatste zondag te Oakham.

Gelijk gij weet ben ik niet vaardig in het aannemen van zogenaamde zegeningen, vooral niet wanneer ze gezegd worden onder mijn prediking te hebben plaatsgegrepen; maar deze zaken in Oakham waren zoo klaar, en de getuigenis door de vrienden afgelegd ging met zoveel geur en kracht vergezeld, dat ik ze geloven moest, daar ze met zulk een gewicht tot mijne consciëntie kwamen.

Wanneer ik, te midden van dat alles een blik naar binnen sla, dan is er veel dat mij veroordeelt. Mijne vorige afwijkingen komen mij voor de aandacht, met vele zonden en verzoeken, behalve mijn voortdurende neiging tot vleselijkheid en dwaasheid. En wanneer dan deze aanvallen van buiten komen, doet het mij neerzinken alsof de Heere een geweldigen twist met mij had, en welke schijnt te eindigen in de rechtvaardiging mijner vijanden en in het openbaar maken dat ik jammerlijk en wellicht geheel verkeerd ben. Waarom heb ik zooveel tegenstanders? Andere leraars gaan ongemoeid door; maar tegen mij wordt geschrift op geschrift uitgegeven, alsof ze mij geheel zouden vernietigen. Als dit de prijs is waarmee een groot gehoor, zoals ik in Allington en elders mag hebben, betaald wordt, dan vind ik dat zeer duur. Toen ik, na het horen van L. 's getuigenis in de kerkvergadering te Oakham, door de geopende consistorie ging, gedenkende aan de predikatie, zeide ik mijzelf: 'Als de Heers mijn woord zoo belieft te zegenen aan het volk, laat ik dan voortgaan met prediken; en op geen honderde tegenstanders acht geven.'

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 19-06-1849

Zondag hadden wij hier een gemeentelijke samenkomst, en namen twee doopkandidaten aan. Zij werden beiden met blijdschap ontvangen, en bij vrienden en hoorders ten goede bekend van het begin dat ik te Oakham kwam; in het bijzonder gaf de één een gezegende getuigenis, als delende in het liefelijk genot der liefde Gods, zodat zij sprak van den zegen des Heeren aan haar ziel, die zij onafgebroken genoot. Jarenlang was zij, schoon uitwendig zedig, een innerlijk vijandige vrouw; maar o, met welk een zelfverfoeiing sprak zij op onze samenkomst waarbij tranen van droefheid en liefde beide getuigden van haar bekering.

Gisteren ging ik naar K., en ontmoette haar en de vrouw, die ik onlangs doopte, die zulk een ontzagelijken invloed op ons uitoefende. Ik vond daar dus twee andere begenadigden, beide getrouwe bezoekers van onze kapel, - waarvan de ene vrouw jaren geleden door de Heere wonderlijk gezegend werd in een ernstige krankte, doch die later zeer beproefd en gekastijd werd. Sinds de Heere hier het werk verlevendigde heb ik meer van de vrienden mogen bemerken, en wanneer gij hier eens wederkomt dan zult gij niet voor stokken en stenen behoeven te prediken. Te midden van al onze banden en duisternis is er leven en gevoel in sommiger hart, en ik ben verzekerd, dat behalve bewust leven in eigen ziel, niets zoo bemoedigend en aantrekkelijk is dan leven in de toehoorders te ontwaren.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 25-03-1851

Laatstleden Zondag heb ik hier aan drie personen den doop bediend, en ik geloof, dat de Heere met ons was.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 25-03-1854

Mevrouw S. heeft een liefelijke en gezegende getuigenis voor de gemeente afgelegd.

Nimmer hoorde ik aangenamer spreken van de liefde Gods in een arm zondaarshart uitgestort. Het was fris en warm in haar ziel en daarom kwam het zoet en zalvend uit de mond. Ik bemerk, dat zij sindsdien er zeer door beproefd is geworden.

(D.V.) hoop ik morgen drie leden te dopen, en bid van den Heere dat wij een goede dag mogen hebben. Ik verwacht, dat wij ook te Oakham weldra de doop zullen bedienen, dewijl een kandidate zich reeds aanmeldde en een ander verwacht wordt.

Maandag 27 Maart: Ik had gisteren een zware dag en omdat het koud was, kon ik het moeilijk tot het einde volhouden. Het doopbassin is zeer onaangenaam en lastig, dewijl ze zeer lang is, en de vrouwen waren zeer aangedaan, zodat ik ze schier door het water moest dragen na ze op gene zijde gedoopt te hebben, en het traliewerk onder mijn voeten bijna bezweek. Ik vertrouw evenwel, dat wij over het geheel een goede dag hadden. Heden ben ik geheel ongesteld, en heb daarom niet veel lust tot schrijven; doch ik ben gisteren genadiglijk doorgeholpen, en de dopelingen en het volk werden niet teleurgesteld.